

НОВ МОЛИТВЕН ДОМ В ЯМБОЛ

Пастор Ганчо МАВРОДИЕВ, отдел Комуникации към Южната област

6 март 2004 г. Паметен ден, който ще остане в летописа на Църквата на адвентистите от седмия ден в град Ямбол. Към 9 часа много хора се бяха запътили към ул. „Цар Иван Шишман“. Там на номер 4 ги очакваше новопостроената триетажна красива сграда за богослужения, заемаща подобаващо място между католическата и православната църква. Тя е дело на неуморния труд на строителната бригада на Любен Димитров, подкрепяна от всеотдайната помощ на църковните членове, представители на всички възрасти. Не можем да не благодарим и за спонсорството от страна на Евроафриканската дивизия и Съюза на църквите на адвентистите в България.

Всичко бие тържествено - красивият вътрешен интериор, украсата, настроението на присъстващите - братя и сестри от Ямбол, гости от почти всички църкви в Южна България и представители

на обществеността.

От името на Съюзния съвет пристигнаха председателят - пастор Никола Левтеров - и секретарят - пастор Цанко Митев. А от Южната област пасторите Злати Златев - председател на областта - и Ганчо Мавродиев - секретар на отдел Съботно училище и отдел Комуникации към областта.

Пастор Мавродиев представи историята на църквата, поставила своето начало през 1929 г. с една малка група от 7 души. Оттогава до днес членството се е увеличило твърде много и църквата е излъчила 8 проповедници, работили и работещи в различни градове в България. Историята ѝ бе последвана от словото на пастор Цанко Митев и молитва за благословение, отправена от пастор Злати Златев. Символичният ключ бе предаден от п-р Петър Максимов на старейшината Ангел Ангелов. За тържествената атмосфера допринесе учас-

Новата сграда на адвентната църква в Ямбол

тието на местния младежки хор „Агапе“ и хорът, ръководен от Веселин Василев - „Утринна звезда“.

Незабравими ще останат думите от приветствието на господин Кирил Тодоров - кмет на община

Ямбол: „Радвам се, че нашият град се сдобил с такава красива сграда. Тук наистина се чувства Божието присъствие!“

Няма нищо по-добро от това - църква Ямбол да живее в Божието присъствие.

„Тук наистина се чувства Божието присъствие!“ - каза по време на откриването кметът на Ямбол Христо Тодоров.

ВЯРАТА - ДНЕС И ПРЕДИ 2000 ГОДИНИ

МОЯТ ИСУС

Татяна ЦВЕТКОВА

Бих искала да Го нарека „моя Исус“... И веднага се питам: имам ли право? Да не би това да е продиктувано от частнособственическото ми човешко чувство?

Но нещо в мен ме уверява - да, Той е пролял кръвта Си и за теб. Ето това ми дава правото, основанието да Го нарека „моя Исус“.

„Мой“ не е само притежателно местоимение, то изразява близост, привързаност.

Винаги ме е трогвал един от любимите ми стихове в Библията, защото ми е показвал колко отзивчив и сърдечен е нашият Спасител, колко добронамереност и готовност за подкрепа и обич е готов да ни даде: „Ето, стоя пред вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“ Колко уют, колко приятелство и задушеvnост има в тази така деликатна и нежна покана.

Питам се до каква степен познаваме Исус, за да мога да Го нарека „моя Исус“...? Със сигурност - не достатъчно. Но и несъмнено през всичките си земни дни ще Го разбираме все повече. Мисля си, че е невъзможно да опознаем Спасителя си за няколко часа, ден или месеца. Не само поради Неговата неизчерпаемост и вездесъщност, не само поради Неговата безначалност и безкрайност (защото Бог не е затворен във времето и пространството). Той сам казва: „Аз съм първият и последния, началото и краят.“ „Може ли нашето човешко съзнание да види, да разбере, да опознае всичко, което се побира между началото и края?!... Ние цял живот опознаваме своя Спасител, Който разкри образа на Отец: „Който е видял Мене, видял е Отца.“

Но не само огромната всеобхватност и безкрайност на Божествената личност ме кара да си мисля, че цял живот Го опознаваме. Другото, което е толкова впечатляващо и внушително, така неизчерпаемо за човешкото ни съзнание, е Божията любов.

Любовта, видяна в измеренията на човешките ни стойности, е нещо преходно или поне непостоянно, както всяко друго чувство. А при Исус намираме вечната, сигурна, непроменима и предана любов.

... Спомням си, един човек преди известно време ме попита: „Какво искаш от Бога?“ Отговорът ми дойде светкавично, като че ли без да го мисля, по-скоро инстинктивно: „Да ме обича.“ Може би точно тази нетрайност и несигурност в човешката ни обич ме накара да поискам, да потърся сигурността, приемането и уютта в Божията любов.

Ето защо си мисля, че мога да нарека Исус „моя Исус“, както и всеки един от нас, хората, може да Го нарече така. Той наистина е наш. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот.“

А след това обещание какво друго ни остава, освен да благодарим и да помълчим.

ПЕТДЕСЕТДНЕВНОТО МЪЛЧАНИЕ

Защо християните са чакали цели петдесет дни, за да обявят едва тогава добрата вест?

Ив РУЛЕ

Кой би могъл да предскаже изключителното събитие на Петдесетница: сто и двадесет ученици нарушават мълчанието си и, въодушевени от изключителна увереност, разгласяват от стъпалата на храма възкресението на Христос! С кураж, способен да устои на всяко изпитание, апостолите открито обвиняват свещениците в убийство. Даже дръзват да потвърдят с риск за живота си, че Исус Христос в качеството Си на Господ е отъясно на Бога.

Тук се налага един въпрос: защо християните са чакали петдесет дни, за да обявят едва тогава добрата вест?

Да потърсим отговора на самите апостоли. Ще ги открием в дворовете на храма, където идват всеки ден. Намираме ги да разискват оживено с евреите. Очевидно става въпрос за възкресението на Христос. Изчакваме момент на затишие, за да ги запитаме, без да ги щадим.

„Защо ни известявате чак сега, след седем седмици, едно толкова удивително събитие, на което сте били очевидци? Кажете! Защо не обработихте общественото мнение, докато събитието беше още „горещо“? Или вие ни мамите и не сте нищо повече от комедианти; или не сте били наясно какво точно се е случило и следователно сте просто едни наивници.“

Ап. Петър, винаги готов да вземе думата, излиза от групата. Неговото спокойствие и увереност ни изненадват, когато започва да обяснява поведени-

Камъни от основите на християнска църква от пети век. Тя е построена върху развалините на къща от първи век, за която се предполага, че е на апостол Петър.

ето на учениците в деня след онази паметна Пасха. „Целият свят знае - казва той - че неочаквано останяхме без своя Учител и Господ Исус Христос, когато Той бе арестуван. При Кайяфа аз самият се отрех от Него; заклех се, че не Го познавам. Смъртта Му ни завари

напълно объркани.

Всичките ни надежди бяха погребани заедно с Него. След многото ни лутания единствено очевидността на фактите ни принуди да повярваме във възкресението. Ядохме заедно с Него; докосвахме Го с ръцете си. Водихме много разговори. Убедихме се в победата Му над смъртта. Защо още същия ден не оповестихме с вик добрата новина по улиците на Ерусалим? Отговорът е съвсем прост: вечерта на същия ден някои от нас още не вярваха в това. Чудото

изглеждаше твърде стъписващо.

Нашият приятел Тома например изобщо не повярва, докато не получи доказателство като очевиден след осем дни. И как бихме могли в такъв случай да разгласяваме събитие, толкова трудно за вярване? Трябваше много дни, за да се съвземем. Бяхме разкъсвани между радостта, че имаме отново своя Господ, и страха от бъдещето. Нашите безпокойства още не се бяха разсеяли.

Чувствахме се нищожни

и беззащитни. Исус не бе постоянно пред очите ни. Мислехме си за злобата на свещениците - бяха показали на какво са способни. Не поискаха ли да убият Лазар, след като Господ го бе възкресил? (Йоан 12:10). Не бяхме в състояние да поемем и най-малката инициатива.

Фактически сам Господ диктуваше нашето поведение. Очаквахме Неговите нареждания. Беше ни обещал среща в Галилея. Там, далеч от водачите на народа, се чувствахме по-сигурни да разговаряме с Него.

В деня на Своето възнесение Той ни заръча да останем в Ерусалим и да приемем кръщението на Святия Дух, без което нямаше да можем да изпълним поръчението Му за свидетелстване. Тогава прекарахме десет дни в молитва за сила отгоре.

Най-сетне дойде Петдесетница. Ерусалим беше пълен с поклонници. Бог прецени, че моментът е благоприятен да се намеси със сила. Той винаги

има Своя час.

Никога не избързва и никога не закъснява. Останалото ви е известно. Духът слезе на нас и ни направи способни да известим на множество езици сензационната новина. Три хиляди евреи се обърнаха в този ден. Мнозина си отидоха у дома, където сега свидетелстват за Христос. С един замах Бог даде такъв тласък на разпространението на истината, какъвто въобще не сме си представяли.

За нас, евреите, Петдесетницата е спомен за провъзгласяването на закона от Синай. Затова Бог избра този ден, за да провъзгласи Новия Си Завет и Своя закон, който според пророк Еремия трябваше да бъде записан в сърцето (Евреи 31:31-33; Евреи 8:7-12). Еврейската Петдесетница приготви новата - тази на Христос.

Из „Не, Бог не е мъртъв“